

Чудесната
страна на
Чудесата

ШАНЪН ХЕЙЛ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

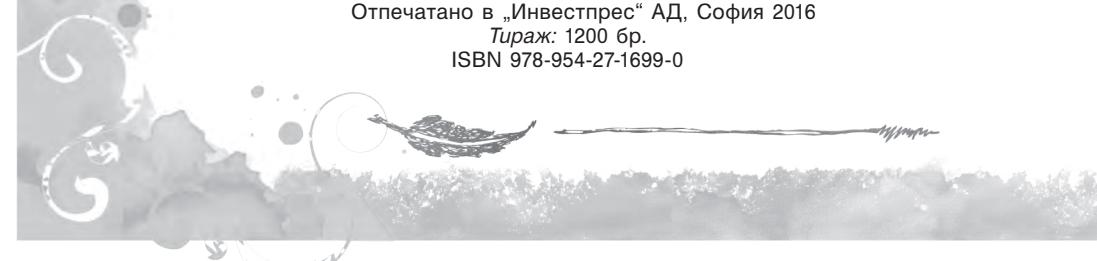
Оригинално заглавие *A Wonderlandiful World*
Copyright © 2015 by Mattel, Inc.
All rights reserved.

EVER AFTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, inc.

Превод Красимира Абаджиева
Редактор Петя Дочева
Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София 2016
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-1699-0

ПРОЛОГ НА ОРИСТА!

КОЛКО ЛИ ГОДИНИ БЕШЕ ПРЕКА-
рал страшният Джабарок в миниатюрния
стъклен затвор на Еднорога Кеърн... Беше трудно
да прецени сред тегнештата тъма без изгрев и за-
лез, без тиктакане на часовник и броене на овце.
Джабарока избяга в мига, когато онези глупави
твари счупиха неволно Еднорога Кеърн, и тутак-
си се скри в планината с намерение да се излежава
во веки веков. Да спи. Да възвърне страховитата
си мощ.

Ала изведнъж се разнесе трясък от счупено

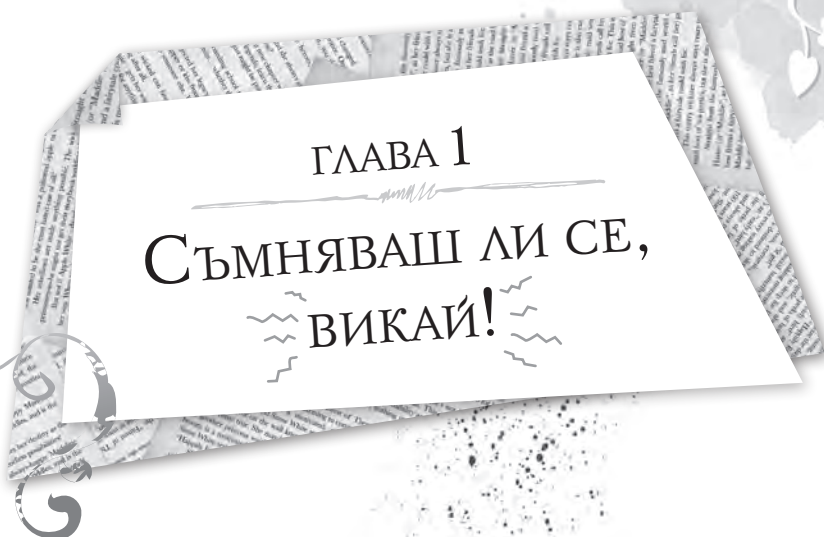
стъкло. Не какво да е стъкло. Не друг Еднорог. Това беше трясък от разбито огледало с неописуема въздушна сила. Ехото отекна със скоростта и остротата на безброй стрели надлъж и нашир в Евър Афтър, стресна заспалия в Тъмната планина звяр и прекъсна съня му.

Неочаквано разбуден, Джабарока изрева яростно. Дърветата се разлюляха, приведоха и разцепиха. Но те се разлюляха, приведоха и разцепиха, сякаш това беше съвсем естествено. Тук всичко беше прекалено нормално. Тип-топ до нелепост. Направо вбесяващо.

В Евър Афтър познаваха стихийния гняв на звяра, който щеше да се излее срещу камъните, моретата и земята затова, че не са толкова ундърландски, колкото родното му място.

Но преди всичко Джабарока искаше да яде. Беше много, много гладен.

ГЛАВА 1

СЪМНЯВАШ ЛИ СЕ,
ВИКАЙ!

ПРИНЦЕСА ЛИЗИ ХАРТС, ДЪЩЕ-
рята на Царицата на сърцата, наслед-
ничка на трона в Замъка на картите, капитан на
отбора по крокет на „Евър Афтър Хай“ и любител
на таралежи, стискаше нож. Ножът не беше остър
и едва ли би могъл да изписука „Отрежете ѝ глава-
та“ на някоя нещастна масленка, камо ли да я обез-
глави. Е, освен ако не е много мъничка и направе-
на само от масло. Стига да има такива масленки...

– Да не би да вземеш и този нож! – подхвър-
ли Херцогиня Суон, докато правеше пирует след

пирует около вратата на стаята. Като дъщеря на царица Суон тя не спираше да танцува и пръстите на краката ѝ бяха в шпиц дори когато спеше.

Лизи пхна ножа в джоба на полата си на червени и златни карета, а страните ѝ станаха по-румени и от най-червената карта за игра. Притежанието на такъв нож в Страната на чудесата беше напълно оправдано – знае ли човек кога ще се натъкне на масло. Но онова, което беше нормално за Страната на чудесата, рядко намираше обяснение в Евър Афтър. Лизи често се чувстваше обърквана като недочуващ прилеп.

– В името на всички феи това е един *обикновен излет!* – нареждаше Херцогиня Суон плие след плие, докато пхаше сребърна корона и рокля с пера в раницата си. – Взима се най-необходимото. Аз, например... – Тя прибра чифт сатенени балетни палци и продължи да говори, но Лизи спря да я слуша.

Принцесата знаеше от майка си, че **НЕСЛУШАНЕТО** е много важно качество за всяка царица. Момичето стисна тестето карти в дълбокия джоб на полата си. То беше подарък от майка ѝ, преди да напусне Страната на чудесата с Кити Че-

шър, Мадлин Хатър и още неколцина. Лизи измъкна една карта с написана от майка ѝ бележка:

*Тервеите все бърборят, ала никой не ги гува,
нипо аз и нипо ти.*

*Все за кални гозби плещят,
запушалки си сложи.*

*Как НЕСЪУШАНЕ да усвояваш,
с тях добре се упражнявай.*

(Назвам тервеи, разбирай хора!)

На всяка карта майка ѝ беше написала съвети за това как да бъде добра царица. Понякога имаше указания за живота и света. И по-точно не какви са, а какви *трябва* да бъдат. Лизи не беше в „Евър Афтър Хай“ от вчера и все така не разбираше странните и дразнещи разумни порядки в училището. Например всичките тези необходими за излет вещи...

– ...и изведнъж – перо! Невероятно! – продължаваше да говори Херцогинята, докато решише дългата си коса с черни, бели и бледолилави кичури. Лизи вдигна ръка, за да я накара да млъкне, ала напразно. – Перото не беше дори бяло! Ами

боядисано с някаква...

– *Отрежете ѝ главата!* – извика Лизи.

Херцогинята млъкна с отворена уста.

– Искам да ми разкажеш що за излет е това! – нареди принцесата.

На друга карта имаше следния съвет:

*Никога, ама никога не признавай,
че не знаеш нещо.*

Знаеш всичко.

Може да си забравила.

Но не казвай, че си забравила.

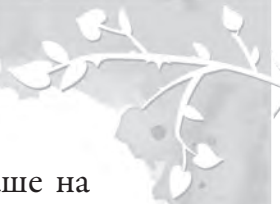
Ето защо Лизи реши да добави:

– Не че съм забравила какво каза директорът Грим. Искам само да проверя дали знаеш къде и защо отиваме. Това несъмнено не е някакъв излет просто ей така, за... излизане...

– Не, не е – въздъхна Херцогинята. – Всяка година посещаваме един от ветровете. Миналата година беше Западния вятър, нали помниш?

За съжаление Лизи помнеше много добре екскурзията до брега. Тя нямаше нищо против Западния вятър, макар той да се обръщаше към

всеки с „мой човек“ и изобщо не приличаше на истински вятър – един обикновен мъж по бански със синя коса, развявана от невидим за другите вятър. А „забавната част“ на излета все още караше Лизи да потръпва. Всички бяха по бански, мотаеха се във водата и на плажа или мятаха и ловаха топки над опънатите мрежи. Тя седеше и се потеше на пясъка, загърната с палтото си с пера от фламинго. Ако беше попитала какво се очаква да прави на плаж в Евър Афтър, щеше да стане ясно, че не знае, и следователно не е готова да стане Царица на сърцата. Щеше да бъде разочарование за майка си и за Страната на чудесата. Затова седеше. И се потеше. И се опитваше да изглежда, колкото може по-царствено.

Не беше сигурна дали да вземе палтото и на този излет. Прекара пръсти през перата му и, ще не ще, се заслуша в неспирния монолог на Херцогинята.

– ...казваше се Зефир. Беше много мил за... вятър. Зефир е чудесно име за моя бъдещ принц. Или може би Раян.

На Лизи ѝ омръзна да прилага майчиния си съвет за неслушане и прекъсна Херцогинята.

– Дочувам таралеж в беда! – заяви тя и като истинска царска особа – с вирната брадичка и стиснати устни – се запъти към красивата сърцевидна врата в своята половина на стаята, която беше само в червени и златисти цветове. Вратата беше висока, колкото нея и въпреки неодобрението на Херцогинята само Лизи можеше да я отваря. Ала място за негодувание нямаше, тъй като вълшебната врата беше сложена със специалното разрешение на директора Грим.

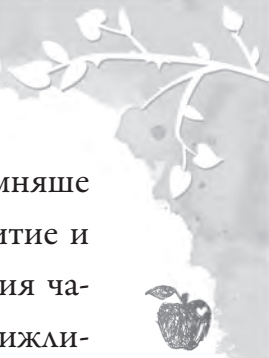
– *Извини ме*, но защо ме прекъсна? – попита Херцогинята.

– Извинена си – заяви Лизи и затръшна вратата след себе си.

В първите няколко минути не се случи нищо и тя затаи дъх в очакване на някакво вълшебство. Бледата ѝ кожа настръхна, пое въздух и пред нея се надигна мъгла с дъх на мед, завихри се и изчезна. Зад гърба ѝ беше вратата, но стена нямаше. Лизи вече не беше в училището, а в собствената си градина.

Издиша и ѝ олекна от тежката златна корона чак до червените обувки със златни токове. Уъндърландската дъбрава ухаеше на цветя и други

растения от Страната на чудесата и ѝ напомняше за балончета от дъвка, студено газирано питие и недояден локум. Лизи тръгна по кристалния чакъл на пътеката сред подредените лехи, грижливо окастрени храсти и красиво оформени дървета. Пръстите ѝ се плъзгаха ласкаво по листата и цветята, които беше засадила и за които се бе грижила. Вълшебството им тук, в Евър Афтър, не беше същото – например жълтите гъби на точки, които надничаха между дървесните корени, не можеха да променят ръста ти, но поне изглеждаха и миришеха по същия начин. Лизи притвори очи и се усмихна. Тук се чувстваше спокойна и можеше да не се притеснява дали се държи като истинска царица, каквато майка ѝ държеше да бъде.

Чу се тъничък писък. Лизи се затича към бараката с градински инструменти, топки за крокет и неколкостотин тестета с карти. Домашният ѝ любимец, таралежчето Шафъл, висеше на тавана, уловено само за малката си лапичка. Лизи се уплаши и веднага го сграбчи и го погали.

– Знаех си аз – таралеж в беда! Как стигна чак там, Шафъл?

Животинчето мълчеше – таралежите в Евър

Афтър не говорят. Или поне тези, които Лизи беше срещала, а тя винаги обръщаше внимание на бодливите си любимци. В Страната на чудесата не само таралежите, а всички можеха да говорят днес, а утре да мълчат, но, така или иначе, до един притежаваха тази способност. В Евър Афтър нещата бяха различни и не се приказваше кой знае колко (със забележимото изключение на Херцогинята). На Лизи не ѝ оставаше друго, освен да си представи, че нейната любимка Шафъл ѝ е благодарна за помощта и че би искала да изрази с думи голямата си обич към нея, а и да ѝ даде рецепта за вкусен плодов пай с маршмелоу и лайм.

– Хрух – изхрухка Шафъл.

– Е, и това е нещо. Все пак говориш, макар и не като мен.

– Хрух!

Лизи се усмихна и отвърна:

– Хрух!

– Чурулик! – обади се врабче от покрива на бараката.

До него кацна сипка.

– Чурулик! – откликна тя и врабчето кимна.

Долетя и една червеношийка.

– Чурулик!

– Не говоря чуруликски – извини се Лизи.

– ЧУРУЛИК! – отвърнаха трите птички в един глас.

– Къш, къш! Хайде, отлитайте!

Врабчето вирна недоволно глава.

– Нямам нищо против птиците – обясни принцесата. – Но в Евър Афтър вие не сте предвестници на нещо хубаво, та затова...

Откъм училището се дочу вик:

– Лизи!

– Ето това имах предвид! – въздъхна момичето.

Епъл Уайт, съпредседателката на Царския ученически съвет тичаше към нея с доста неподходящи обувки в червено и златисто на висок ток. И тя като Лизи щеше да бъде царица. Беше толкова мила, че Лизи се чувстваше неудобно, тъй като майка ѝ я бе предупредила какво се очаква от една царица.

*Царицата креци сама в покоите си,
когато се чувства слаба
и чува собственото си ехо.*

*Тя е приписната между това, което е,
и онова, което се вижда.*

*Царицата е сама, устоява на всичко
на собствените си крака.*

Краката ѝ са и краката на страната.

Страната на гудесата.

Без страна няма къде да си и къде да бъдеш.

Особено цариците.

*Накратко: Бори се. Викай. Устоявай. Бъди
царица.*

– Лизи! – Епъл дори махна, макар Лизи да си знаеше името и нямаше смисъл да го чува отново и отново. Но може би така беше прието в Евър Афтьр. Трябваше да се държи подобаващо, както се очакваше, за да се приобщи по-лесно към порядките.

– Епъл! – извика тя.

– Здравсти! – Епъл кимна на крачка от нея, малко задъхана, но не и потна. Идеалните ѝ руси букли се веяха над кръглите страни и широката ѝ усмивка.

– Епъл! – повтори Лизи.

– Да? – погледна я учудено Епъл, но Лизи не

попита защо и отново каза името ѝ:

– Епъл! - Нали три пъти е за щастие...

– Търсих те в стаята ти, ама те нямаше, а Херцогинята нищо не каза и...

Епъл протегна ръка и сипката кацна на пръста ѝ, а врабчето и червеношийката – на раменете ѝ.

– Как така? – учуди се Лизи. – Не е за вярване. Тя не спира да говори без значение слушаш ли я, или не.

Епъл се засмя.

– Имах предвид, че не спомена къде си. А другото май не съм го чула.

Лизи кимна. Сигурно и Епъл беше минала урока за неслушането с майка си. Двете вероятно имаха много повече общо, отколкото предполагаеше.

– Както и да е, изпратих чуруликовците да те намерят, за да ти предложи вълшебкрасната възможност да се сближиш с ученическата общност, да ѝ окажеш съдействие и да придобиеш невероятен опит!

– Заета съм – заяви Лизи и тутски я обзе съмнение за сходството на характерите им.

Епъл огледа Дъбравата.

– Страхотно! Колко различни видове си посадила?

– Двайсет и два – отвърна Лизи с неволно смекчен тон. – Ако броиш двата вида храсти с преобразяващи се плодове, трите различни чудодендрона и няколко подвида цветя пирани.

Епъл клекна до храстите с преобразяващите се плодове и ахна, като видя как се сменят цветовете им.

– Трябва да покажеш градината на всички! Инак ще имат грешна представа за теб.

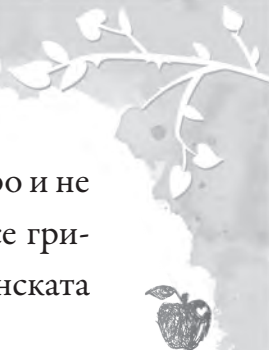
– Каква по-точно?

– Ами все викаш, заплашваш, че ще режеш глави, заповядваш... – занарежда Епъл, докато галеше мъхнатите лилави листа на чудодендрона.

Така си беше, съгласи се Лизи – нали в книгите за Страната на чудесата Царицата на сърцата беше описвана като надменна и властна. Кой знае, вероятно се справяше добре в ролята на майка си. Но защо това я караше да се чувства като последното изоставено коте в кутията с надпис „Котенца за вас“?

– Според мен това са само приказки – рече Епъл и се наведе да помирише една шестоглава

камбанка. – Сърцето ти не може да не е добро и не може да не си много търпелива, след като се грижиш за такава градина. В нея виждам истинската Лизи.

Истинската Лизи? Явно беше проявила мекушавост и Епъл бе прозряла същността ѝ. Принцесата се почувства едва ли не прозрачна и несъвършена и веднага придоби царствено изражение.

– Нямам време за никакви общности, съдействия, придобивания и всички тем подобни, с които искаш да ме ангажираш. Колкото до хвалбите ти за Дъбравата, те няма да променят моето...

– Ооо! Таралежи! – възкликна Епъл. – Колко много бодливчета имаш! Ама че са сладки!

Лизи взе едно и го погали, но бързо се овладя и заяви:

– Те са чудесни оръжия.

После метна таралежа към бараката. Ундърландските таралежи са с корави като стомана бодли. Затова са и незаменими топки за крокет.

– О, горкичкото! – натъжи се Епъл и се втурна към забилата се в стената на бараката бодлива топка. Таралежът махна на Лизи и тя му махна в отговор. Епъл очевидно не знаеше всичко, след

като беше решила, че уъндърландското таралежче ще се нарани от сблъсъка със стената.

– Как си, мъничък? – попита Епъл и пушна внимателно таралежчето на земята. То се затътри към близкия храст. – Вижда ми се добре – обърна се тя към Лизи и попита учудено: – Как можа да го запокитиш така? Е, да, по съдба се предполага се, че си жестока, та сигурно затова следваш предопределения си път...

– Епъл, ако не си се приготвила за излета, мисля, че не ти остава много време – прекъсна я Лизи, която започваше да се изнервя.

– О, да! Излетът! – Епъл взе да изтупва дрехите си, макар по нея да нямаше никакъв прах. – Аз затова и дойдох. По молба на директора Грим. Вика те в стаята на Царския ученически съвет за онези, както ги нарече, общностно-съдействени-придобиващи неща...

– Аха! – рече Лизи и бързо се втурна към вратата с форма на сърце. – Ще се видим там.

Епъл понечи да я последва.

– Само да ти кажа...

– Ще ми кажеш *нищо*! – обърна се на прага Лизи.

ЗА АВТОРКАТА

Авторът на бестселъри *Ню Йорк Таймс* Шанън Хейл е знаела още от десетгодишна, че е с предопределена съдба на писателка. Тя твори вълшебни приказни истории в невероятните книги „Момичето гъска“, „Книга на хиляда дни“, „Отмъщението на Рапунцел“ и „Академия за принцеси“, получила наградата „Нюбъри“. С прекрасния и достопочтен писател Дийн Хейл са съавтори на четири очарователни деца, които имат свободата да изберат съдбата си. Стига да си лягат навреме.